

## Capitolul 21

### Capitolul 21

#### Caracterul Evangheliei după Luca

Cuvântările Mântuitorului în acest capitol ilustrează într-un mod deosebit caracterul acestei Evanghelii. Duhul de har contrastând cu cel iudaic se regăsește în istorisirea cu darul văduvei sărace. Dar profeția Mântuitorului prezentată în cele ce urmează impune o cercetare mai detaliată. Versetul 6, așa cum am spus la sfârșitul capitolului 19, nu vorbește decât de distrugerea Ierusalimului de atunci, care avea să aibă loc prin intervenția romanilor. Întrebarea ucenicilor se raportează la același eveniment; ei nu vorbesc nimic despre sfârșitul veacului. Dar Domnul prezintă îndatoririle ucenicilor în împrejurările ce aveau să preceadă acel ceas (sfârșitul veacului). În versetul 8 El spune, ceea ce nu regăsim și în Matei, că „vremea este aproape” și intră în mult mai multe detalii cu privire la lucrarea ucenicilor în acea perioadă de care le vorbește. El îi încurajează și le promite ajutorul necesar pentru dificultățile prin care vor trece: persecuțiile vor deveni un prilej ca ei să dea mărturie (versetele 11-19). Textele paralele din Matei nu prezintă aceste detalii cu privire la ucenici; ele tratează în același sens ca Luca, starea generală a lucrurilor pentru vremea de atunci, în schimb adaugă amănunte cu privire la situația iudeilor, mai ales a acelor care mărturiseau mai mult sau mai puțin că au primit Cuvântul. Tot ceea ce privește mărturia, prezentată în raport cu Israel, dar extinzându-se și asupra națiunilor, se găsește în primele paisprezece versete din Matei 24. În Luca 21, această mărturie este prezentată ca slujba pe care urmau să o aibă ucenicii până în clipa în care judecata lui Dumnezeu va pune definitiv capăt la ceea ce s-a încheiat de drept prin respingerea lui Hristos. În consecință Domnul nu spune nimic în versetul 20 despre urâciunea pustiirii din Daniel; vorbește despre asediul Ierusalimului și despre apropiata nimicire a acestei cetăți, dar nu și despre sfârșitul veacului ca în Matei. Acestea vor fi „zile de răzbunare” asupra iudeilor, care prin respingerea Domnului au umplut paharul răzvrătirii lor și astfel „Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni până se vor împlini vremurile națiunilor”, adică acele timpuri destinate stăpânirii neamurilor potrivit cu planul lui Dumnezeu descoperit în profețiile lui Daniel. Aceasta este perioada în care noi trăim acum.

Aici este o întrerupere în cuvântarea Domnului, pentru că El a încheiat de fapt subiectul principal, dar mai rămăneau de descoperit câteva evenimente care vor avea loc spre sfârșitul acestei perioade de supremație a națiunilor.

#### Sfârșitul veacului; venirea Fiului Omului

De remarcat de asemenea că necazul cel mare nu este pomenit aici, deși împrejurările despre care vorbește Luca în versetele 20-23, reprezintă începutul judecății care nu se va încheia decât atunci când timpul de necaz pentru Ierusalim va fi împlinit și nelegiuirea lui iertată (Isaia 40.1-2). Este o mare mânie asupra acestui popor și un necaz cum s-a întâmplat și în timpul asediului Ierusalimului de către armatele lui Titus; și iudeii au fost duși în robie. Dar nu se spune ca în Matei, „îndată după acele zile de necaz”. Totuși, fără a fi desemnată perioada, după ce a vorbit despre timpurile neamurilor, Domnul arată că vine sfârșitul veacului. Atunci vor fi semne în ceruri și strămtorare pe pământ, un zbucium puternic în mulțimile oamenilor. Inimile cuprinse de o spaimă apocaliptică prevăd deja calamitățile care urmează să vină; căci toate sferele de autoritate și de guvernare ale oamenilor vor fi atunci clătinate. Atunci îl vor vedea pe Fiul Omului, odinioară respins pe pământ, venind din cer cu însemnele lui Yahve, cu putere și cu mare glorie (versetul 27) – pe același Fiu al Omului, care constituie tema acestei Evanghelii. Profeția se încheie în acest punct. Nu găsim aici ca în Matei strângerea laolaltă a celor aleși din Israel, care fuseseră împrăștiați.

#### Îndemnuri la veghere

Ceea ce urmează, versetul 28 și următoarele, conține îndemnuri al căror scop este să prezinte vremea de încercare ca pe un semn de izbăvire pentru credința acelor care, încrezându-se în Domnul, ascultă de glasul slujitorului Său. În ce privește „generația aceasta” (expresie deja explicată în Matei), ea nu va trece până când toate aceste se vor împlini. Timpul care se scurge după dărâmarea Ierusalimului până la sfârșit nu este precizat. Lucrurile cerești nu se măsoară cu date. De altfel, momentul arătării Fiului Omului este ținut ascuns în gândurile Tatălui; totuși cerul și pământul vor trece, dar cuvintele lui Isus nu vor trece. Apoi, din pricină că se aflau pe pământ, ucenicii trebuiau să vegheze ca inimile să nu le fie îngreunate cu lucruri care să îi antreneze în lume, în mijlocul căreia trebuiau să fie martori. Pentru că ziua aceea avea să vină ca un laț peste toți aceia care își au locuința pe acest pământ, adică aceia care sunt înrădăcinați în acesta lume. Vegherea și rugăciunea erau o îndatorire pentru ucenici ca să scape de aceste judecăți și să stea în picioare înaintea Fiului Omului. Aici se regăsește subiectul principal din Luca: Fiul Omului și o stare a oamenilor în raport cu ceea ce este El. A fi împreună cu El ca cei scăpați de judecățile abătute asupra pământului, a fi dintre cei o sută patruzeci și patru de mii pecetluiți de pe muntele Sionului, va fi o împlinire a acestei binecuvântări, însă nu este indicat un loc anume. Presupunând credințioșia în cei cărora Domnul li Se adresa în mod personal, cuvintele Lui trebuiau să trezească în ei o speranță ce avea să fie împlinită într-un fel mai minunat, în prezența Sa cerească, în ziua gloriei.